
PRZYSIĘGAĆ SIĘ (4) *vb impf*

Zawsze sie.

a jasne.

inf przysięgać sie (1). ◇ *praes 1 sg* przysięgãm sie (2). ◇ *3 sg* przysięgå sie (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. przysiądz.

1. *Zapewniać o czymś zaklinając się; iurare Calep; adiurare Mącz (3) : Iuro, iureiurando aliquid affirmo, vel nego – Przifiegãm fie. Calep 571b; [StatNorb 58].*

Ze zdaniem dopełnieniowym (1): Sancte adiurat se non posse, Przyfięga fie barźiey że niemoże/ etc. Mącz 366d.

Z przytoczeniem (1): Tedy Piotr naczał fié przifiegatz ij przeklinatz mowiätz. Dáybych iá zdechl nágle [...] ieftlim iá kiedy tego Iezuła znál [Vulg Matth 26/74] OpecŻyw 112v.

[Z połączeniem przytoczenia ze zdaniem dopełnieniowym: ale pyotr poczał ízye przyfzyęgacz yz nyeznam thego czlowyeka RozmyślDomin 39.]

Szereg: »przysięgać się i przeklinać« (1): OpecŻyw 112v cf Z przytoczeniem.

2. *Sprzysięgać się, spiskować [z kim] (1) : Conspiro, [...] Metapho. Buntuyę/ Spiknienie czinię/ przyfięgam fie s kim/ In bonam et malam partem sumitur Mącz 408d.*

Formacje współrdzenne cf PRZYSIĄC.

MN